

Jak je zmíněno v úvodu této práce, právní úprava územního a stavebního řízení z určitého hlediska přímo ovlivňuje vytváření předpokladů pro zajištění veřejných i individuálních zájmů obyvatelstva. Stará právní úprava dané problematiky vycházela principiálně z téměř třicetiletých základů a v tomto úhlu pohledu byla již zastaralá, nedokonalá, volající po modernizaci.

Na druhou stranu zákon z roku 1976 z celkového hlediska nepovažuji za zcela nedostatečný, i když se jednalo o zákon svou koncepcí do jisté míry překonaný. Největší vady byly postupně odstraňovány rozsáhlými novelami, zejména novelou č. 83/1998 Sb.. Připouštím, že stará právní regulace stavební činnosti měla své nedostatky, které brzdily proces výstavby, avšak převážná většina problémů měla svůj původ spíše v „právním okolí“ stavebního zákona než v zákoně samotném. Modernizace je však v současné době realitou, představována je novým stavebním zákonem. Předkladatelé tohoto zákona často v médiích zdůrazňovali jeho revolučnost. Očekávání se bohužel úplně nenaplnila, neboť nový stavební zákon nepřináší žádnou revoluční koncepci, spíše se jedná o dílčí inovace. Podle mého názoru, struktura nového stavebního zákona je převážně založena na koncepci stávající právní úpravy. Dokonce ani instituty a změny, jejichž přínos lze celkově hodnotit jako pozitivní, nejsou upraveny zcela uspokojivě.